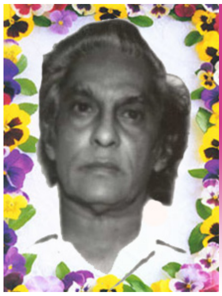

నెం 888...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

50 సంవత్సరాల క్రిందట వచ్చిన మొట్టమొదటి తెలుగు స్పై నవల

ఈ నవలకున్న కొన్ని ప్రత్యేకతలు

- కేవలం అంకెలతోనే నవలపేరున్న మొట్టమొదటి తెలుగు నవల
- మొదటి ప్రచురణ విడుదలైన మూడో నెలలోనే రెండో ముద్రణకొచ్చిన నవల
- మొత్తం మీద ఎనిమిది ముద్రణలు పొందిన నవల
- ఈ నవల విడుదలైన 20 సంవత్సరాలకు గానీ తెలుగులో స్పై సబ్జెక్టుతో వ్రాసిన నవలలు రాలేదు
- దీని తర్వాత కొమ్మూరి సాంబశివరావు గారు దాదాపు ఆ5 స్పై నవలలు వ్రాశారు. ఇలా అంకెల సిరీస్ తోనే నవలలు కావాలని పాఠకులు సాంబశివరావు గారిని పదే పదే అడుగుతుండేవారు.

ఈ నవల పునర్ముద్రణకి 'కౌముది' కి ప్రత్యేక అనుమతినిచ్చిన కొమ్మూరి వెంకట్ గారికి హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాం.

సంపాదకుడు

(గత సంచిక నుంచీ తరువాయి)

యుగంధర్ వెనక్కు తిరిగి మళ్ళీ జీపు ఎక్కాడు. కారు తిన్నగా గవర్నర్ బంగళాకు నడిపాడు. గవర్నరూ, చీఫ్ మినిష్టరూ, కేంద్ర ప్రభుత్వ హోం మినిష్టర్ సిన్హా డిన్నర్ కి కూర్చున్నారని చెప్పాడు గవర్నర్ సెక్రటరీ.

"యుగంధర్ వచ్చాడనీ, అత్యవసరంగా మాట్లాడాలనీ దయచేసి హోంమినిష్టర్‌కి చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

సెక్రటరీ తలవూపి "కూర్చోండి. భోజనాలు అయ్యాక చెబుతాను" అన్నాడు.

యుగంధర్ కూర్చోలేదు. ఆ యువకుణ్ణి భుజం మీద తట్టి, "మిష్టర్! భోజనాలయేంతవాకూ నేను కాచుకుని ఉండడానికి వీలులేదు. నాకు అర్జంటు పనున్నది. కనుక వెంటనే వెళ్ళి సిన్హా గారికి చెప్పండి!" అన్నాడు

సెక్రటరీ యుగంధర్ని ఎగాదిగా చూశాడు. "ఓ పదినిమిషాలు ఓపిక పట్టండి" అన్నాడు చివరకి.

"ఈ డిన్నర్లు ఎంతసేపు పడతాయో నాకు తెలుసు. కనుక తాత్సారం చేయక వెంటనే వెళ్ళి చెప్పండి."

సెక్రటరీ లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు. యుగంధర్ చేతి గడియారం చూసుకుంటూ వసారాలోనే నిలుచున్నాడు. లోపలకు వెళ్ళిన సెక్రటరీ అయిదు నిమషాలయినా బయటకు రాలేదు. యుగంధర్‌కు ఓపిక పోతోంది. దర్జీ షాపును కనిపెడుతూ ఉండమన్న రాజు, నెం.333 టెలిఫోను చేశారేమో! తను అక్కడ అవసరమేమో! తన టైం వృధా అయిపోతోంది.

మరో అయిదు నిమషాలు గడిచాయి. అప్పటికీ సెక్రటరీ బయటకి రాలేదు. యుగంధర్ ఇక కాచుకోదలచుకోలేదు. చరచర లోపలకు నడిచాడు. విశాలమైన హాలులోకి వెళ్ళాడు. ఆ హాలులోంచి తిన్నగా ఇంకో గదిలోకి నడిచాడు. ఆ గది వెనకాల నవ్వులు, మాటలు వినబడుతున్నాయి. యుగంధర్ ముందుకి సాగాడు. ట్రేలో ఫలహారాలు తీసుకువెళుతున్న బట్లర్ యుగంధర్ని చూసి "సార్!" అని పిలిచాడు. ఆ సమయానికి సెక్రటరీ ఎక్కణ్ణించో ఊడిపడ్డాడు.

"నో! నో! లోపలకు వెళ్ళకూడదు" అంటూ యుగంధర్ అడ్డంగా వచ్చి నిలుచున్నాడు. బట్లర్ తలుపు తెరుచుకుని లోపలకు వెళుతున్నప్పుడు బల్ల దగ్గర కూర్చుని తాపీగా భోజనం చేస్తున్న మంత్రులను చూశాడు యుగంధర్. తన తోవకు అడ్డంగా వచ్చి నిలుచున్న ఆ యువకుణ్ణి, ఏదో వస్తువును తీసి పక్కన పెట్టినట్లు అమాంతం రెండు చేతులతోనూ పక్కకు తోసి యుగంధరు తలుపు తెరుచుకుని లోపలకు నడిచాడు.

"గుడ్ ఈవినింగ్ సిన్హాగారూ!" అన్నాడు. అనుమతి లేనిదే చొరవచేసుకుని డిన్నర్ హాలులోకి వచ్చిన మనిషి ఎవరా అని గవర్నరూ, చీఫ్ మినిష్టరూ నివ్వెరపోయి చూస్తున్నారు.

"క్షమించండి, ఇలా వచ్చినందుకు" అన్నాడు ఆ ఇద్దర్నీ చూసి. హోం మినిష్టర్ వైపు తిరిగి "మీతో అర్జంటుగా మాట్లాడాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

హోం మినిష్టర్ సిన్హా వెంటనే లేచి, "పదండి. ఆ పక్క గదిలోకి వెళదాం" అని గదివైపు నడిచాడు.

యుగంధర్ లోపలకు వెళ్ళిన రెండు నిమషాలకు గాని సెక్రటరీ షాక్నుంచి తేరుకోలేదు. తేరుకుని గదిలోకి వచ్చేసరికి హోం మినిష్టరూ, యుగంధరూ పక్కనున్న గదిలోకి వెళ్ళడం చూశాడు.

తన తప్పులేదని గవర్నర్కి చెప్పబోయాడు సెక్రటరీ. గవర్నర్ ఫర్వాలేదని చెప్పి పంపేసాడు.

గదిలోకి వెళ్ళగానే యుగంధరు హోం మినిష్టర్ వైపు తిరిగాడు, "తమరు వెంటనే ఢిల్లీలోని పోస్టల్ అధికారులతో సంప్రదించాలి."

"ఎందుకు?"

పోష్ట మాష్టర్ జనరల్ కి చెప్పిన విషయాలే చెప్పాడు.

"ఢిల్లోలో కేరాఫ్ పోష్ట మాష్టర్ అని వచ్చిన ఉత్తరాలన్నిటిని వెంటనే మీ ఆఫీసుకు పంపమని చెప్పండి. మీరు ఢిల్లీకి వెళ్ళగానే మీరే వాటిని తెరచి చూడండి. ఆ కాగితాలుంటాయేమో!" అన్నాడు యుగంధర్.

హోం మినిష్టర్ ఒక్క క్షణం ఆలోచించి "నేనే వెళ్ళి ఆ కవర్లను, పాకెట్లను చూడాలా, లేక నా సెక్రటరీని పంపించవచ్చా?"

"మీ సెక్రటరీని పంపితే చాలు. ఆ కాగితాలు చూసి అవి అవునో కాదో తెలుసుకోగలడా ఆయన?"

"ఆ!"

"అయితే ఆయన్నే పంపండి. నేను మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను. మీరింకా ఇక్కడ కొన్ని రోజులుంటారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఎల్లుండి బయలుదేరుతాను ఢిల్లీకి" అన్నాడు హోం మినిష్టర్. యుగంధర్ హోం మినిష్టర్ వద్ద సెలవు తీసుకుని తిన్నగా పోలీసు కమీషనర్ ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు

"యుగంధర్! పోలీసు జీపును దొంగతనం చేసినట్టు మీమీద ఫిర్యాదు దాఖలు చేయబడింది!" అన్నాడు కమీషనర్ నవ్వుతూ.

"పాపం! ఆ కానిస్టేబులుకి నా క్షమాపణలు తెలియ చేయండి" అని చేతి గడియారం చూసుకుని "నాకు ఎవరయినా టెలిఫోను చేశారా?" అడిగాడు.

"పది నిమిషాల క్రితం మీ అసిస్టెంటు రాజు టెలిఫోను చేశాడు. మళ్ళీ చేస్తానన్నాడు."

"గుడ్" అని యుగంధర్ కుర్చీలో చతికిలబడ్డాడు.

సరిగా పదినిమిషాల తర్వాత కమీషనర్ బల్లమీద టెలిఫోను గణ గణమోగింది. యుగంధర్ టెలిఫోను తీశాడు.

"హల్లో!"

"యుగంధర్ గారా?" అడిగాడు రాజు.

"అవును. ఏమిటి విశేషం?"

"ఏమీలేదు. తొమ్మిదిగంటలదాకా అక్కడే కాపలా కాచాను. అంతా సవ్యంగానే ఉంది. అనుమానించవలసినదేమీ కనిపించలేదు."

"చాలామంది వచ్చి వెళ్ళారా?"

"అవును. వాళ్ళ ఆనవాళ్ళూ, కార్ల నెంబర్లూ వ్రాసుకున్నాను."

"గుడ్ చెప్పు! ఆ కార్లెవరివో దర్యాప్తు చేయిస్తాను."

"ఒక్క క్షణం ఆగండి" అనడం, "చెపుతాను వ్రాసుకోండి" అనడం వినిపించింది యుగంధర్‌కి.

తర్వాత ఒక మూలుగు వినిపించింది, "రాజూ!" పిలిచాడు యుగంధర్. జవాబు లేదు.

"రాజూ! రాజూ!" ఖంగారుగా కేకవేశాడు టెలిఫోనులో. అప్పటికి జవాబు లేదు. టెలిఫోను రిసీవరు హుక్కులో పెట్టినట్లు క్లిక్ మన్న శబ్దం అయింది.

యుగంధరు ఇక తాత్సారం చెయ్యలేదు. ఎక్స్చేంజ్ నెంబరు తిప్పాడు. "హల్లో! ఇది పోలీసు కమీషనర్ ఆఫీసు. ఇప్పుడు పోలీసు కమీషనరుకి ఫోను చేసింది ఎక్కణ్ణించో చెప్పండి. కాల్ ట్రేస్ చెయ్యమని చెప్పాముగా."

"వల్లభాయి పార్కు వెనక ఉన్న పబ్లిక్ టెలిఫోను బూత్ నుంచి" ఆపరేటర్ జవాబు చెప్పిందో లేదో యుగంధరు టెలిఫోను బల్లమీద పడేసి బయటకు పరిగెత్తారు. పరిగెత్తుతూనే జేబులోంచి రివాల్వరు తీసి అందులో తుటాలు పెట్టి, సేఫ్టీకాచ్ తీశాడు. దోవలో ఆగివున్న ఒక కారు కనబడింది. ఆ కారెక్కి స్టార్ట్ చేశాడు. ట్రాఫిక్ రూల్సునూ, స్పీడ్ లిమిట్‌ని పాటించకుండా గంటకు 60 మైళ్ళ స్పీడులో కారు తోలాడు.

వల్లభాయ్ పార్కు చేరుకునేందుకు సరిగా ఎనిమిది నిమిషాలు పట్టింది. టెలిఫోను బూత్ పక్కన చప్పున కారు ఆపి, కారులోంచి దూకాడు యుగంధరు. చేతిలో రివాల్వరు సిద్ధంగా ఉంది. రివాల్వరు ముందుకు గురిపెట్టి, టెలిఫోను బూత్ తలుపు తెరిచాడు.

టెలిఫోను బూత్ ఖాళీగా ఉంది. బఠానీలు, వేరుశెనగలు వున్న ఒక బుట్ట మాత్రం ఉందక్కడ. జేబులోంచి టార్చి తీసి, వెలిగించి టెలిఫోను బూతును జాగ్రత్తగా పరీక్ష చేశాడు. రాజు ఏమైనదీ తెలిసేందుకు సూచన ఒక్కటికూడా లేదు.

రాజు తనకు టెలిఫోను చేస్తుండగా ఆ చీకట్లో ఎవరో వెనకనుంచి వచ్చి అతన్ని ఏ తలమీదో కొట్టారు. రాజు స్పృహ తప్పిపడిపోయాడు. ఆ కొట్టిన మనిషి టెలిఫోను హుక్కుమీద పెట్టి, రాజుని తనతో తీసుకు వెళ్ళివుండాలి. అంటే కనీసం ఇద్దరయినా వచ్చి ఉండాలి. రాజుని ఒక్క మనిషి మోసుకు వెళ్ళలేడు.

రాజుని మారువేషంలో వెళ్ళి దర్జీ షాపును కనిపెడుతూ ఉండమని తను చెప్పాడు. బఠాణీల బుట్ట చూశాక రాజు ఏ మారువేషంలో దర్జీ షాపుముందు కాప కాచాడో యుగంధర్ గ్రహించాడు.

అయితే రాజు అలా మారువేషంలో కాపు కాస్తున్నాడని ప్రతి కక్షులకు ఎలా తెలిసింది? అక్కడే కాపు కాస్తున్న నెం 333 ఏమయ్యాడు? రాజుతో కూడా లేడా? అతనికీ ఆపద సంభవించిందా? రాజు తెలివిలేని వాడు కాదు. మోసపోయేవాడు కాడు. సంవత్సరాల తరబడి తన దగ్గర శిక్షణ పొందిన రాజు మారువేషం వేసుకున్నాక సులభంగా ఆనవాలు తెలియనీయడు.

ఎవరూ తనను గుర్తుపట్టలేదనుకునే రాజు తనకు టెలిఫోను చేశాడు. ఎక్కడా రక్తంలేదు. ఒక నిట్టూర్పు వదిలాడు. అంతవరకూ నయమే. రాజుకు టెలిఫోను బూత్‌లో పెద్ద ప్రమాదం జరగలేదు.

యుగంధరు టార్చి ఆర్పేశాడు. టెలిఫోను బూత్‌లో ఒంటిగా నిలుచున్నాడు. చీకటిగా ఉంది. వీధిలో ఉన్న దీపాల వెలుతురు అంతవరకూ పడటంలేదు.

ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి? పోస్టు మాస్టర్ జనరల్ ఇంటికెళ్ళి తనపని తను చూసుకోవాలా, స్వప్రయత్నంతో తప్పించుకునేందుకు రాజును విడిచిపెట్టడం మంచిదా?

ఊహూ! ప్రతికక్షులు సామాన్యమైన దొంగలు కారు. మామూలు రకమైతే వాళ్ళ బారినుండి రాజు తప్పించుకోగలడు. వాళ్ళను పట్టుకుని, తీసుకువచ్చే సమర్థతకూడా ఉంది రాజుకు. కాని ఈ ప్రతికక్షులు ఆరితేరిన గూఢచారులు. ప్రాణాలకు తెగించిన సాహసులు. రాజుని, వారి దయాదాక్షిణ్యాలకు వదిలివేయడం అతన్ని బలివ్వడమే అవుతుంది. తను రాజు సహాయానికి వెళ్ళాలి.

హుస్సేన్ దర్జీ షాపుకి, ఈ దుష్కార్యాలకూ చాలా సంబంధం ఉండాలి, లేకపోతే రాజుమీద బలం ప్రయోగించవలసిన అవసరం ఏముంది!? రాజు ఆ షాపుకు వచ్చినవాళ్ళ ఆనవాళ్ళూ, కార్ల నెంబర్లూ చెప్పబోతుండగా ఎవరో అతన్ని కొట్టారు. అతని చేతిలో డైరీ ఉండివుండాలి. అదేమయింది?

రాజుని ఎలా, ఎంతమంది తీసుకు వెళ్ళారు? ఈ ఆలోచనలు రాగానే యుగంధర్ బూత్ లోంచి బయటకు వచ్చి టార్చి వెలిగించి నేలను పరీక్ష చేసాడు. రోడ్డు ప్రక్కన సిమెంటు పేవ్‌మెంట్ మీద ఉన్నది ఆ టెలిఫోను బూత్. ఆ సిమెంటు నేలమీద అడుగుజాడలు కనిపించవు. ఎంత తెగించిన వారయినా నడిరోడ్ మీద ఎవర్నీ మోసుకు వెళ్ళరు. కనక టెలిఫోన్ బూత్ వెనక ఉన్న పార్క్ వైపు తీసుకువెళ్ళి ఉండాలి. యుగంధర్ టార్చి వెలుగులో నేలను పరిక్షిస్తూ అటు నడిచాడు. నేలమీద చాలా జతల అడుగుజాడలు మట్టిలో కనిపించాయి. ఆ సాయంకాలం పార్కులోకి వచ్చివెళ్ళిన జనం ఎంతమందో! అందుకనే ఆ అడుగుజాడలు చిందరవందరగా కలిసిపోయి ఉన్నాయి. వాటి పైన తర్వాత పడ్డ అడుగుజాడలు స్పష్టంగా కనిపించాయి. వాటినే యుగంధర్ పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. చాలా పెద్ద పాదాలవి. ఇద్దరు మనుష్యులు ఒకళ్ళ వెనక ఒకరు నడిచారు. ఆ రెండు జతల జాడలకూ మధ్య దూరం ఎక్కువా కాదు తక్కువా కాదు. ఆ జాడలు పార్కులోంచి, చెట్ల వెనకనుంచి, గేటు దగ్గర వరకూ ఉన్నాయి. అక్కడ ఆగిపోయాయి. అక్కడే ఓ కారు టైర్ల గుర్తులున్నాయి. కారు టైర్లను బట్టి ఆ కారు పెద్ద కారని గ్రహించాడు యుగంధర్. ఆ రెండు జతల జాడలు సమదూరంలో ఉండడంవల్ల వాళ్ళిద్దరూ రాజుని మోసుకు వెళ్ళారని యుగంధరు నిశ్చయించాడు.

మూడో జత అడుగుజాడలు కూడా కనిపించాయి. అయితే ఈ జాడలు ఆ ముందు జాడల వెనక లేవు. ఒక చెట్టునుంచీ ఇంకో చెట్టుకీ, ఆ చెట్టునుంచీ ఒక పొదకీ వెళ్ళినట్లు అగుపిస్తున్నాయి. రాజును మోసుకు వెళ్ళిన మనుష్యుల పాదాల జాడల వెనక ఉన్నాయి ఈ జాడలు. కనుక మొత్తం ముగ్గురు వచ్చివుండాలి. ఇద్దరు రాజుని మోసుకు వెళుతుండగా ఒక మనిషి వెనక ఎవరూ రాకుండా కాపుకాచి ఉండాలి.

యుగంధర్ కారు టైర్ల గుర్తులను చూస్తూ, ఆ కారు ఎటు వెళ్ళిందీ చూస్తున్నాడు. ఇంతలో అతని దృష్టి ఆ కారు టైర్ల గుర్తుల పక్కన ఉన్న ఒక చిన్న రాయిమీద పడ్డది. ఆ రాయి కింద మడిచి పెట్టిన ఒక కాగితం తెల్లగా కనబడింది. యుగంధర్ రెండంగలలో ఆ రాయి దగ్గరకు వెళ్ళి కాగితం తీశాడు. చేతిలోకి రెండు కాగితాలు వచ్చాయి. ఒకటి చాలా చిన్నది. డైరీలోంచి చింపినట్టు తెలుస్తోంది. "భయంలేదు. 333" అని రాసి ఉంది.

రెండోది కొంచెం పెద్ద కాగితం. చాలా రాసివుంది.

"యుగంధర్!

ఇది ఆఖరు హెచ్చరిక. మీరు వెంటనే దర్యాప్తు ఆపి మద్రాసుకు తిరిగి వెళ్ళితే కొద్ది దినాలలో రాజు సురక్షితంగా అక్కడకు చేరుకుంటాడు. లేదా మీకు ట్రంకు పెట్టెలో పంపించబడతాడు.”

యుగంధర్ కళ్ళు కఠినమయ్యాయి. పెదిమలు బిగించాడు. శరీరంలోని కండరాలన్నీ బిగుసుకున్నాయి. బరువుగా ఊపిరి పీల్చి, ఒదిలాడు. జేబులోంచి పిసోలు తీశాడు. మళ్ళీ ఓసారి తూటాలన్నీ సరిగ్గా ఉన్నాయో లేదో చూసుకున్నాడు. చకచక నడవడం మొదలు పెట్టాడు.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

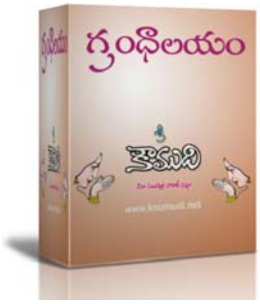

Click here to go to KOUMUDI Library